

Ty vaše internety...

Magazín ■ Karel Oprchal

Dnešní svět je skutečně v něčem zvláštní. Samozřejmě, že rodiče měli odjakživa snahu srovnávat svět svých dětí s tím, v němž sami vyrostli a který už je dávno pryč. S určitou dávkou sentimentu a nepochopení komentovali chování mladé generace, jež se jejich optikou pokaždé trochu zhorší...

2.0

Pravdou ale vždy bylo, že svět se točil dál úplně stejně před stovkami let a bude se točit i po našem odchodu. Nevěřím, že je důvod se bát. Mladí lidé získají zkušenosti a svět se vždy někam posune. Nic ale v historii nenabouralo každodenní život lidstva tak jako technologie. Říká se tomu Web 2.0 a v něm podle mě tkví důvod, proč je dnešní mezigenerační propast mnohem větší než kdykoli předtím.

Přestože jsem poznámky, že jsem závislý, nechodím skoro ven a bez telefonu bych nepřežil jeden den, slyšel už tisíckrát, nejsou pravdivé a z hloubi duše se mi přičí. Skutečnost je totiž taková, že naši rodiče, potažmo prarodiče, opravdu vyrostli v době bez všech vymožeností dneška. Televize byla v domácnosti jedna, pokud vůbec, telefon byl venku a říkalo se mu telefonní budka, kalendář měli papírový na psacím stole a místo iMessage frčely telegramy. Je obdivuhodné, jak velké procento našich prarodičů si přes ten skok dnes samo nedovede představit život bez iPhoneu. I ti ale při pohledu na generaci mé jedenáctileté sestry nevěřicně kroutí hlavou a říkají si, že to už je přeci jen trochu moc.

A přesto. Jakkoli se jim muselo zdát, že když já jsem ztracený případ, moje sestra už nikdy nepůjde s kamarádkami ven, opak je pravdou. Telefonují spolu každé ráno, aby se domluvily, kde se setkají, po škole se jdou projít, o víkendu se setkávají jedna u druhé doma, jdou do města a natáčejí spolu příspěvky na TikTok. Technologie protkala jejich životy a neubralo to nic na lidskosti a kouzlu přítomnosti druhého člověka. Mně to připadá úžasné.

CO JE WEB 2.0?

Že jste o tomto pojmu nikdy neslyšeli? Já ještě měsíc zpátky také ne. Nejedná se totiž ani tak o technologický pokrok, byť je nedílnou součástí Webu 2.0

a nic bychom bez něj neměli. Jedná se spíše o vizi, která dlouho nebyla naplněna. Když vlády, mezivládní organizace a technologické firmy spouštěly počítačové sítě, dnešní podoba internetu byla pravděpodobně jejich snová představa, již tehdy ani zdaleka nemohli realizovat. Pokud se podíváme na historii médií, telefonu či počítače jako takového, všechno vždycky směřovalo ke globálnímu propojení. Být na dosah a mít vše na dosah. Chytrý telefon je výdobytek moderní doby, který přišel ruku v ruce se zdokonalením okolní infrastruktury, chcete-li s technologickým pokrokem. Chytrý telefon byla vize lidí, jako byl Steve Jobs, brána do světa možností, jímž se internet odjakživa měl stát.

Zhruba před 15 lety přišel americký autor **Tim O'Reilly** s pojmem Web 2.0, na jehož význam byl tehdejší svět krátký. Před necelými dvaceti lety tu nebylo nic z toho, co dnes považujeme za samozřejmé. Web 2.0 je v podstatě soubor **souvislostí a poznatků**, uvědomění si velikosti toho, čemu se magazín iPure věnuje každý týden, a ani nad tím nemrkáme okem.

O'Reilly jako první veřejně poznamenal, že internet není jen prosté propojení vzdálených počítačů, ale platformou s obrovským potenciálem převážně pro byznys, jehož reálný rozměr si tehdy jen pár lidí v Silicon Valley dovedlo představit. Zhruba do té doby totiž fungovaly počítače a internet šíleně zkomplikovaně. Internet sloužil na nahlížení internetových stránek, které pro vás někdo spravoval, jejich forma byla daná, data byla uložena na pevných discích konkrétních počítačů, na jejich přenos bylo potřeba další médium – DVD, CD nebo flash disk – a domácí internetové připojení utáhlo nanevšest chat a pár online her.

NA OBLÁČKU

Největší změnou, která spálila starším generacím most k pochopení nových technologií, byl přesun pozornosti od jednotlivých zařízení ke cloudovým službám a úložištím. V úplných začátcích éry počítačů byla data schraňována na nich, síťové připojení umožňovalo data nanejvýš posílat a až později se internet pomalu stával jedním z médií. Dnes, přesně jak O'Reilly předpověděl, je internet středobodem, jeho periferiemi jsou počítače, chytré telefony a veškerá další zařízení k němu připojená. Všechno je dnes online, z hlediska uložení dat je nulový nárok na vaše fyzické zařízení – co potřebujete, to si stáhnete. Raketově tak vzrostl tok dat, třeba už jen díky spuštění **streamovacích služeb**, což vytvořilo hlad po neustálém zlepšování pokrytí rychlým internetem. Zanedlouho bude spuštěna už **pátá generace mobilních sítí**, která by měla

všechno změnit a přinést celou řadu nových možností, které jsme díky „pomalému“ internetu doposud realizovat nemohli. Slovo pomalý je v kontextu LTE-A v České republice tak trochu ironií, ale pořád tu máme projekty, které potřebují několikanásobně vyšší rychlosti...

Naše pozornost se za posledních 10 let odklonila od toho, co držíme v ruce, k tomu, co můžeme s těmito zařízeními dělat. Když si představíte své prarodiče, kteří stěží dovedou přijmout fakt, že něco tak sofistikovaného vůbec existuje, srovnat se na stará kolena se všemi možnostmi internetu musí být skutečně běh na dlouhou trať.

Přirozený strach dědečků a babiček o své potomky, kteří se z hlediska trvání věcí zničehonic začali chovat naprosto odlišně od toho, jak se v mládí chovali oni sami, se může lidem, kteří nastoupili do rozjetého vlaku příliš pozdě, zdát naprosto děsivé. Můj dědeček jako malý kluk pásal krávy. Jeho vnuk, o pouhých 60 let později, žije v globalizovaném světě, kde se zprávy šíří rychlostí světla a stačí touha je poznat, ale ještě jezdí na kole a musí se domlouvat na času návratů domů. Jeho vnučka o dalších 10 let později už má v telefonu neomezená mobilní data a jede v 11 letech sama se spolužačkami na druhou stranu města hromadnou dopravou a nikomu to nevádí, protože ji vidíme na mapě a přes sociální sítě sledujeme, co dělá...

A PŘESTO SE NIC NEZMĚNIL

Sice mi to nikdo doma nevěří, ale já si pevně stojím za tím, že i když se změnilы způsoby a chytrá zařízení jsou zcela přirozenou výbavou domu, stejně jako lednička nebo skříň, na generaci mé ani mé sestry nezanechaly žádnou špatnou stopu. Strach, který mají naši rodiče a prarodiče, pramení z velké části jimi nezaviněného nepochopení podstaty moderních technologií. Jejich pokrok byl v poslední dekádě tak překotný, že celé generace neudržely krok.

Vnímám, že svůj strach mají primárně sami o sebe, protože si uvědomili, že nejsou schopní technologií a život, jak ho znali, skloubit dohromady. Technologie jim nabouraly stereotyp, berou ji jako něco navíc, něco v životě přebytného, co jim bere čas na „reálný“ svět, který je jejich optikou světem bez počítačů. Jenže právě naopak, pro mě a mou sestru svět bez technologií v podstatě neexistuje. Vyrůstli jsme do internetu. Je to jako bychom chtěli tvrdit, že správné je žít bez aut, protože jsou divná a lidi v nich tráví moc času. To si určitě také někdo někdy řekl.

Sotva, co si totiž generace našich rodičů a prarodičů zvykla na počítače, přišla éra internetu, jinak

Právě díky faktu, že přišla na svět tak akorát a vyrostla ruku v ruce s vývojem technologií, byla naše generace schopná postupně pojmout všechny novinky a vytvořit si souvislosti.

řečeno Web 1.0 se přeměnil na Web 2.0, a všechno bylo rázem jinak. Kdo nebyl nadšenec a bral počítače jako cizí nepotřebné stroje (čemuž se ale vzhledem k jejich tehdejší spartánské podobě nedivím), viděl internet jako jednu obrovskou komplikaci, která dělá ve všem akorát nepořádek.

Právě díky faktu, že přišla na svět tak akorát a vyrostla ruku v ruce s vývojem technologií, byla naše generace schopná postupně pojmout všechny novinky a vytvořit si souvislosti. S technologiemi jsme se sžili a nebrání nám, právě narozdíl od generací starších než jsme my, v životě založeném na lidském kontaktu a správných hodnotách, protože technologií využíváme k vylepšení našeho života. Když Steve Jobs stál na pódiu s iPhonem, neměl na mysli oddělit lidi od sebe, způsobit zánik civilizace a udělat svět horším místem. Technologie měly odjakživa lidem pomáhat, stejně jako traktor nebo kůň. Jen jim to trochu trvalo.

APPLE TO VYHRÁL

Není divu, že hlavní prioritou Applu byl od nepaměti iCloud a ekosystém. A není divu, že Microsoft se dnes zuby nehty snaží srazit náskok. Microsoft byl firmou současnosti devadesátých let minulého století. Jako první masám zpřístupnil počítač. Apple byl naopak odjakživa firmou, která byla schopná tušit skutečnou podobu a moc technologií, jakmile dospějí. Ten čas nastal teď. Apple mezitím dotáhl synchronizace téměř k dokonalosti a vybudováním nedobytného ekosystému je sám o sobě ztělesněním pojmu Web 2.0.

Applu, jak víme, záleží na dostupnosti dat. Ta jsou bezpečně uložena na iCloudu, kam k nim má uživatel odkudkoli, kdykoli a s jakýmkoli

zařízením přístup. U Applu také v podstatě nezáleží, co vezmeme do ruky, protože uživatelský zážitek je na každém zařízení stejný. Funguje tu kontinuita. Na iCloudu, který tvoří pevný základ a je skutečnou platformou Applu, vyrostly jako houby jednotlivé operační systémy zabývané na jednotlivých zařízeních a které využívají jeho možností na maximum. Stejně jako místo pouze na web využíváme internet ke sdílení dat. Jak říká O'Reilly, využíváme kolektivní inteligenci, aby se internet stal lepším místem. Jedině zapojením všech uživatelů vznikají projekty jako sociální sítě, blogy, cloudová úložiště, internetové encyklopedie, Google, eBay a tisíce dalších, které by jinak možné nebyly. Stavěním aplikací, které využívají plný potenciál počítačové sítě, jsme schopni dosáhnout kýženého úspěchu. Tak nějak zněla O'Reillyho slova.

Úspěchem tady nemusíme myslet jen výtělek, ale i celkový růst a pozitivní vývoj společnosti. Nepodléhat omezením jednotlivých strojů a využít jejich propojení a otevření všem, abychom mohli dát našemu společnému potenciálu volný průběh.

Nemám strach. A přál bych si, abyste ho také neměli. Jeden z komentátorů O'Reillyho výrazu Eric Schmidt řekl: „Don't fight the internet.“, což je úplně perfektní výrok. Na jednu stranu může některým skupinám lidí způsobit nevolnost, myšlenky na Skynet z Terminátora a konečné zahubení lidstva. Myšlenka je ale zcela opačná. Internet je tady. Je to prostor, který je bez lidského přičinění úplně hloupý. Internet ani počítač nemají důvod existovat. Ten mají lidé, kteří ho tvoří. Pro sebe. Tak se chovejme tak, ať z něj vytřískáme všechny možnosti, protože jsou téměř neomezené.